

Capítol VII

Bon dia a tothom. Avui m'he llevat molt d'hora perquè vull seguir explicant-vos la meua història. Com us havia dit en el capítol anterior, m'estava entrenant per convertir-me en el relleu de la meua mare, la Taca, en això dels concursos de gossos i estar a l'alçada d'una campiona com ella.

El primer concurs que va guanyar la meua mare va ser el de Ribes de Freser, l'any 1989. Sempre ha estat un concurs de força degut al caràcter de les ovelles (jo també en vaig patir les conseqüències). També el va guanyar els anys 90 i 92 però el primer campionat de Catalunya el va obtenir a Ceret, a la Catalunya Nord, l'any 1991. També va guanyar a Canillo l'any 1992 i a Vilafant els anys 90 i 92.

Com veieu, el currículum de la meua mare m'obligava a esforçar-me molt i a treballar en consonància però es veu que això no va ser cap problema; la meua millora era constant i evident. En Jordi m'ensenyava coses noves cada dia i la compenetració s'enfortia per moments.

Mentre això passava, la Taca es convertia en gossa mediàtica. En això, com veieu, tampoc vaig ser la primera. Va protagonitzar un reportatge al Canal Plus francès... Sabeu qui apareixia de fons fent trapelleries? Sí senyor, una servidora. Tenia un any. Es veu que el cuquet de la càmera ja em va atrapar en aquella primera experiència.

L'any 1993 en Jordi em va donar la primera oportunitat però, com fan els bons entrenadors, va administrar-me la responsabilitat amb compte gotes. La Taca va actuar a la primera cita del calendari, a Osseja, i a Prades va guanyar. Després vam anar a Llavorsí, on va fer el segon lloc.

Jo, de moment, m'ho mirava però, per ser exactes, ja sabia què era triomfar. Ho vaig fer a Vilafant aquell mateix any però no era un concurs puntuable per al campionat de Catalunya... la meua estrena va ser, com ho diria, a la catedral dels concursos; a Castellar de N'Hug! Era l'últim diumenge del mes d'agost.

Me'n recordaré tota la vida. En Jordi va dir a la seva dona, la Montserrat: "A Castellar de N'Hug debutarà la Coloma". La Montserrat li va preguntar que si n'estava segur, i ell, molt seriós i convençut, li va dir que jo ja estava preparada per substituir la Taca. La Montserrat li va a tornar a preguntar si la decisió no tenia marxa enrera i la resposta d'en Jordi va ser concloent: "guanyarem!"

Si en Jordi va ser bon pronosticador o no ho sabreu un altre dia. Per avui ja n'hi ha prou.